

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2022 r.

sprawy **M. W.**,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w S.,

z dnia 11 czerwca 2021 r., sygn. akt IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wobec tego skazanego wyrok Sądu Rejonowego w S.,

z dnia 14 stycznia 2021 r., sygn. akt VI K [...]

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego M.W. kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 14 stycznia 2021 r., sygn. akt VI K (...), uznał M.W. za winnego tego, że:

1. w dniu 15 grudnia 2019 r w S. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. M. i D.R.-B. oraz z innym nieustalonym mężczyzną, po uprzednim użyciu przemocy wobec M. S., w postaci popychania, przewracania, przytrzymywania oraz użycia gazu łzawiącego, a także grożąc

ww. pokrzywdzonemu połamaniem rąk i poucinaniem palców, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki H. o wartości 200 zł oraz pieniędzy w kwocie 60 zł, czym działali na szkodę M. S., przy czym M. W. zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach recydywy,

tj. czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 10 zł każda;

2. w dniu 2 grudnia 2019 roku w S. w rozmowie telefonicznej groził M. S. ucięciem rąk, w celu zmuszenia pokrzywdzonego do oddania złota lub pieniędzy za złoto, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach recydywy,

tj. czynu z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

3. w dniu bliżej nie ustalonym w okresie od 3 do 15 grudnia 2019 r w S. w rozmowie telefonicznej groził A.D. uszkodzeniem ciała w celu zmuszenia pokrzywdzonego do oddania złota, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach recydywy

tj. czynu z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

i przyjmując, że czyny opisane w punktach 2 i 3 stanowią ciąg przestępstw mu karę roku pozbawienia wolności. Sąd wymierzył M.W. karę łączną 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku), a także zaliczył okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności (pkt III wyroku- wg błędnej numeracji).

Sąd Okręgowy w S., po rozpoznaniu apelacji M.W. oraz jego obrońcy, wyrokiem z dnia 11 czerwca 2021 r., sygn. akt IV Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że po punkcie I jego części dyspozytywnej kolejnym punktem nadał numerację od II do V, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec tego oskarżonego utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca M.W., który zaskarżając go w całości zarzucił rażące naruszenie prawa, które miało wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.:

1. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 280 § 1 k.k. polegając na uznaniu przez oba Sądy orzekające w niniejszej sprawie, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa rozboju, w sytuacji, gdy z treści wyjaśnień wszystkich oskarżonych, a także świadka E.B.-S. wynika, iż ich celem było jedynie „nakłonienie” M. S. do zwrotu zabranego złota lub jego równowartości w pieniądzech należącego do N. H. i zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona co najwyżej przestępstwa stypizowanego w art. 191 § 2 k.k.,
2. art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu przez Sądy obu instancji granic swobodnej oceny dowodów, wnioskowanie sprzeczne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego, logiki oraz przy nieuwzględnieniu wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie, prowadzące w szczególności do błędnego wniosku, że oskarżony dopuścił się pierwszego z zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy:
 1. z wyjaśnień oskarżonego M.W. wynika, iż w czasie wcześniej prowadzonych rozmów oskarżony zabraniał pozostałym uczestnikom zdarzenia zaboru jakichkolwiek przedmiotów z mieszkania M.S., gdyż jak to określił grozi za to „dziesiona”,
 2. oskarżony nie może odpowiadać za eksces innych uczestników zdarzenia skutkujący zaborem telefonu marki H. i pieniędzy w kwocie 60 złotych z mieszkania M. S. w sytuacji, gdy z wyjaśnień oskarżonego M. W., a także pozostałych oskarżonych wynika, że celem ich działania był zwrot przez M. S. N.H. zabranego jej złota lub jego równowartości w pieniądzech, a nie zabór jakichkolwiek rzeczy czy też pieniędzy z jego mieszkania,
 3. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 191 § 1 k.k. polegając na uznaniu, iż przyjęcie, że wypowiedziane przez oskarżonego słowa w dniu 2 grudnia 2019 roku wobec M. S. co do zamiaru

obcięcia rąk wypełniają ustawowe znamiona występku z 191 § 1 k.k., pomimo tego, że warunkiem karalności zmuszenia przy zastosowaniu groźby karalnej musi być na tyle realna, że wywołała u pokrzywdzonego uzasadnione podejrzenie, iż może zostać zrealizowana, a z treści zachowania i postawy wynika, iż ewentualne groźby, które padały ze strony oskarżonego M.W. nie wywołały u pokrzywdzonego uzasadnionej obawy, że zostaną spełnione,

4. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu wybiórczej i dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, które miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżony groził pokrzywdzonemu M.S. w rozmowie telefonicznej w dniu 2 grudnia 2019 roku ucięciem rąk, w celu zmuszenia pokrzywdzonego do oddania złota,
5. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 191 § 1 k.k. polegającą na uznaniu, iż oskarżony dopuścił się czynu karalnego wobec A.D., w sytuacji, gdy z treści zeznań pokrzywdzonego w żaden sposób nie wynika, iż rozmowa telefoniczna jaką przeprowadził z oskarżonym w dniu bliżej nieustalonym w okresie od 3 do 15 grudnia 2019 roku była groźbą karalną, gdyż nie wzbudziła w nim uzasadnionej obawy, że zostanie spełniona, a ponadto pokrzywdzony po pouczeniu w trybie art. 12 k.p.k. nie żądał ścigania oskarżonego M.W.,

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego M.W. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy w S. wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego i prawa materialnego wskazanych w kasacji i to w takim stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Przede wszystkim należy wskazać, że zarzuty sformułowane w kasacji w punktach 1, 3, 4 i 5 są dosłownym powieleniem zarzutów apelacyjnych, natomiast zarzut 2 kasacji, w którym podnosi się obrazę art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., stanowi w istocie, w zmienionej formie, powtórzenie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z punktu 2 apelacji. Nie tylko treść zarzutów podniesionych w kasacji, ale również jej uzasadnienie, w przeważającej części stanowi powtórzenie treści uzasadnienia apelacji i argumentów wskazujących na błędność ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku Sądu I instancji. Okoliczność ta, jak i stawianie na obecnym etapie zarzutów obrazy prawa procesowego, czy też materialnego, jednoznacznie wskazuje, że obrońca zmierza do poddania ponownej ocenie orzeczenia Sądu I instancji i zasadności przyjętych ustaleń faktycznych. Podkreślić należy, że żadnego ze wskazanych w kasacji przepisów prawa materialnego czy też procesowego Sąd odwoławczy nie stosował, przez to nie mógł też ich naruszyć. Sąd odwoławczy nie przeprowadzał bowiem nowych dowodów, ani też ich nie oceniał, dlatego jednoznacznie należy stwierdzić, że kasacja jest środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, co na tym etapie postępowania nie jest to zasadne, gdyż kasacja winna wskazywać błędy jakich dopuścił się Sąd odwoławczy rozpoznając apelację.

Mając to na uwadze należy jedynie zauważyć, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje, że zostały w sposób prawidłowy rozpoznane wszystkie zarzuty podniesione w apelacji i Sąd Okręgowy w S., postępując zgodnie z zasadami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w sposób wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji obrońcy M.W. podając czym się kierował wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne. Skarżący nie tylko nie odwołał się

do tych wskazanych przepisów regulujących postępowanie odwoławcze, ale nie starał się nawet wykazać w kasacji nietrafności czy też nielogiczności w rozumowaniu Sądu II instancji, a jedynie podnosił argumenty, które uprzednio miały służyć podważeniu zasadności orzeczenia Sądu Rejonowego.

Wskazuje to, że Sąd Okręgowy w S. rozpatrując niniejszą sprawę nie dopuścił się naruszenia przepisów, o których mowa w kasacji obrońcy skazanego, a analiza całości akt sprawy pozwala stwierdzić, że brak jest również uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego M.W. kosztami postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.